

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Όταν έχουμε πίστη προς τον Θεό, ο Θεός έρχεται προς εμάς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, την Πέμπτη 8 Μαΐου 2025, επί τη ιερά μνήμη του αγίου, ενδόξου, πανευφήμου αποστόλου και ευαγγελιστού Ιωάννου του Θεολόγου, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Πεδινού.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος απηύθυνε πνευματική ομιλία προς το εκκλησίασμα, αναφερόμενος στο ιερό πρόσωπο του Αγίου Ιωάννου, τονίζοντας τον ξεχωριστό χαρακτήρα και τη μεγάλη θεολογική και εκκλησιαστική

του προσφορά. Ανέφερε χαρακτηριστικά:

Η ευχαριστιακή μας σύναξη η σημερινή, πραγματοποιείται για έναν πολύ ξεχωριστό άνθρωπο, τον οποίο γνωρίζουμε πως ήταν ιδιαίτερος και αγαπητός από τον Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό, όπως προκύπτει από όλα όσα ακούμε γύρω από το ιερό του πρόσωπο. Αυτό όμως που τον χαρακτηρίζει και επικυρώνει την προσωπικότητά του, είναι ότι ήταν ο μαθητής, «Ὁν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς».

Ένας από τους 12 μαθητές, που η αγάπη του και η εμπιστοσύνη ήταν τόσο πολύ μεγάλη προς το πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, με τόσο πίστη και εμπιστοσύνη στο πρόσωπό Του, όπου πλέον και ο Χριστός δεν τον ξεχώριζε, αλλά ο Ιωάννης δημιούργησε τις προϋποθέσεις ο Χριστός να δείχνει περισσότερο την αγάπη Του στο πρόσωπό του. Και αυτό το βλέπουμε σε πάρα πολλές στιγμές της ζωής και του Κυρίου, της επιγείου ζωής, αλλά και του ιερού Ιωάννου του Θεολόγου.

Η Εκκλησία σήμερα, μας τον φέρνει μπροστά μας για να τον τιμήσουμε, ενθυμούμενοι τον τάφο του. Η μετάσταση του ιερού Θεολόγου είναι στις 26 Σεπτεμβρίου, όπως γνωρίζουμε όλοι.

Σήμερα, όμως, στον τόπο της Εφέσου, όπου βρίσκεται ο τάφος του, τελείται προσκύνημα. Από τότε που κοιμήθη μέχρι και σήμερα, αυτή την ημέρα αναβλύζει μια ειδική σκόνη από τον τάφο του Ιωάννη του Θεολόγου, που θεωρείται θεραπευτική και επιβεβαιώνει την παρουσία του μέσα στη ζωή της Εκκλησίας και της τοπικής Εκκλησίας της Εφέσου.

Είναι εκείνος που συνέγραψε το τέταρτο Ευαγγέλιο κατά σειρά, τις τρεις Καθολικές Επιστολές – οι οποίες είναι εξαιρετικής θεολογικής σημασίας – και βεβαίως το τελευταίο βιβλίο της Καινής Διαθήκης, την Αποκάλυψη, ένα βιβλίο προφητικό και εσχατολογικό. Στην Αποκάλυψη καταγράφει τη ζωή της τότε Εκκλησίας και την εσχατολογική της πορεία, δηλαδή τη διαχρονική πορεία της μέχρι το τέλος του αιώνας, μέχρι τη Δευτέρα και ένδοξη Παρουσία ξανά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Ο Ιωάννης υπήρξε αρχικά μαθητής του Ιωάννη του Προδρόμου. Ήταν μαζί με τον Ανδρέα από τους πρώτους μαθητές που συνάντησαν τον Κύριο μετά τη βάπτισή Του. Είναι εκείνοι που Τον ρώτησαν: «Κύριε, πού μένεις;» και ο Χριστός απάντησε: «Έρχεσθε και ίδετε» – ελάτε να δείτε πού μένω. Και έμειναν κοντά εκεί Του όλη την ημέρα.

Ο ίδιος ο Ευαγγελιστής Ιωάννης καταγράφει την ώρα της συνάντησης, λέγοντας ότι ήταν «ώρα ἥν ὡς δεκάτη» – περίπου στις τέσσερις το απόγευμα, σύμφωνα με

το ωρολόγιο της εποχής.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης την αναφέρει αυτή την ώρα γιατί για εκείνον ήταν καθοριστική. Ήταν η στιγμή της προσωπικής του κλήσις από τον Θεό, για να Τον γνωρίσει, να Τον ακολουθήσει και να του αποκαλυφθεί η Θεότητά Του. Τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, τον αγαπημένο, τον επιστήθιο φίλο του Διδασκάλου, τον βλέπουμε παρόντα σε καίριες στιγμές: στο Υπερώο, στην ανάσταση της κόρης του Ιαείρου, στο Όρος Θαβώρ με τον Πέτρο και τον Ιάκωβο, και – το σπουδαιότερο – κάτω από τον Σταυρό, την ώρα του Πάθους, χωρίς φόβο. Ο ίδιος γράφει: «Ἡ ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον» – η αγάπη διώχνει τον φόβο. Γι' αυτό και αποκαλείται «ο αγαπημένος μαθητής», επειδή η αγάπη του για τον Διδάσκαλο τον ώθησε να παραμείνει κοντά Του μέχρι τέλους.

Γνωρίζουμε όλοι μας τον συγκινητικό διάλογο που έγινε κάτω από τον Σταυρό: ο Κύριος, βλέποντας τη μητέρα Του και τον Ιωάννη, του την εμπιστεύτηκε. Και ο Ιωάννης την παρέλαβε σαν γνήσιος πραγματικός υιός και την είχε στο σπίτι του. Μια ξεχωριστή σχέση με τον Κύριο, που ενδυναμώθηκε από την αγάπη και τη

συνέπεια στην πίστη. Στο Ευαγγέλιό του, όταν αναφέρεται στον εαυτό του, γράφει: «ὁ μαθητής, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς». Πράγματι, ένα ιδιαίτερο προνόμιο – το οποίο όμως εκείνος το προκάλεσε, με την αγάπη και την αφοσίωσή του. Ο Θεός να δείχνει, θα λέγαμε κάποιο τρόπο, με μια υποκειμενικότητα την αγάπη του σ' έναν άνθρωπο, περισσότερο από όλους τους άλλους.

Που, δεν είναι πραγματικότητα αυτή, γιατί ο Κύριός μας μας αγαπά όλους ανεξαιρέτως, όλους, όλους και όλες ανεξαιρέτως. Διαχρονικά, μέσα στην εκκλησία του, διότι είμαστε δημιουργήματά Του, ξεχωριστές, χαριτωμένες και ολοκληρωμένες προσωπικότητες. Ο καθένας με τα δικά του χαρακτηριστικά, τα χαρίσματα, τα ταλέντα και, βέβαια, τις αδυναμίες του και τις ατέλειές του, τις οποίες καλούμαστε, βεβαίως, να εργασθούμε φιλοπόνως και φιλοτίμως, να τις αποβάλουμε και να πάρουμε μόνον τα θετικά στοιχεία, τα οποία πρέπει να έχει ο άνθρωπος μέσα στη ζωή του.

Ο Ιωάννης ήταν Απόστολος, Μαθητής και Ευαγγελιστής – μια προσωπικότητα σπουδαία και ξεχωριστή για την Εκκλησία.

Θα κλείσω με έναν διάλογο που καταγράφει το ιερό Ευαγγέλιο: Συνομιλεί ο Κύριος με τους μαθητές και ο Ιωάννης, αλλά και ο Πέτρος, ο αυθόρμητος και ενθουσιώδης αυτός, άνθρωπος, ξεχωριστός, πολύ δυναμικός ο Πέτρος. Και αποκαλύπτει στον Πέτρο ο Κύριος ότι θα μαρτυρήσει. Θα μαρτυρήσει, θα πεθάνει με μαρτυρικό θάνατο. Και αναρωτιέται ο Πέτρος, όπως θα αναρωτιόταν ο καθένας από εμάς, για να ικανοποιήσει την ανθρώπινη περιέργειά του. Του λέγει, λοιπόν, εγώ, εντάξει, αυτό. «Ούτως δε τι;» του λέγει, αυτός; τι θα τον κάνεις αυτόν, και έδειχνε τον Ιωάννη. Για σκεφτείτε να είμαστε μαζί σε μια ωραία παρέα και να υπερέχει κάποιος και να συσχετιστούμε μαζί του. «Τί θα τον κάνεις αυτόν;» Και ο Κύριος του απαντά: «Εἰ αὐτόν θέλω μένειν ἔως ἄν ἔλθω, τί πρὸς σέ; Σύ ἀκολούθει μοι». Το τι θα κάνω, λοιπόν, του λέγει, εγώ με τον κάθε ένα από εσάς, μην σας απασχολεί...

Για να μας δείξει ότι ο Θεός θέλει μια προσωπική σχέση, με τον κάθε ένα και με την κάθε μία από εμάς.

Που αυτή η προσωπική σχέση οικοδομείται πρώτα, όταν εμείς έχουμε πίστη και εμπιστοσύνη στον Θεό και μετά ο Θεός κινείται προς εμάς.

Η Εκκλησία τότε είχε ανάγκη να μείνει ο Ιωάννης και να μην μαρτυρήσει· να ζήσει μέχρι τα βαθιά του γεράματα. Το Ευαγγέλιό του είναι το τελευταίο κείμενο της Καινής Διαθήκης – γράφτηκε γύρω στο 100 μ.Χ., στην Έφεσο, όταν ο ίδιος ήταν υπερήλικας. Το έγραψε για δύο λόγους. Δεν κοιτάζανε, επειδή είχαν πολύ χρόνο να γεμίσουν το χρόνο τους γράφοντας, όχι! Οι Απόστολοι και οι Πατέρες της Εκκλησίας έγραφαν, όταν είχε ανάγκη η Εκκλησία, να καταγράψει, να αποτυπώσει την διδασκαλία της, τα δόγματά της, τη ζωή της. Πρώτα έγραψε τις Καθολικές Επιστολές, περίπου το 96 στην Πάτμο έγραψε την αποκάλυψη και το 100, γέρος, πολύ γέρος, έγραψε το Ευαγγέλιο στην Έφεσο, γιατί του το ζήτησε η Χριστιανική Εκκλησία της Εφέσου.

Για δύο λόγους: Για να χρησιμοποιείται στη Θεία Λειτουργία. Γι' αυτό και είναι Ευχαριστιακό κείμενο όπως λέμε και ο δεύτερος λόγος, εάν το διαβάσουμε, είναι πολύ θεολογικό, μας παρουσιάζει το θεανδρικό πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και το έγραψε για να καταπολεμήσει την αίρεση του γνωστικισμού.

Ήδη από τον 3ο π.Χ. αιώνα έχουμε τους γνωστικούς. Και βέβαια, μέσα στον χριστιανισμό ανδρώθηκαν περισσότερο αυτοί οι αιρετικοί, με αιρετικές διδασκαλίες και γι' αυτό χρειαζόταν ένα κείμενο – το Ευαγγέλιο του Ιωάννη – για να καταπολεμήσουν τους γνωστικούς. Οι οποίοι, από τον 3ο π.Χ. αιώνα μέχρι σήμερα, μην σας παραξενεύει αυτό που σας λέγω, δημιουργούν πάντοτε θέματα μέσα στη ζωή της Εκκλησίας.

Ακούμε συνέχεια για την “Woke Ατζέντα”, για τα φύλα των ανθρώπων, ότι δεν υπάρχουν άνδρες και γυναίκες, υπάρχει τρίτο, υπάρχει εκείνο, ψηφίστηκαν νόμοι, αν πάτε να διαβάσετε, το 252-253 π.Χ., τα ίδια έγραφαν και έλεγαν τότε. Και τα επανέφεραν τώρα, τα αναμασούν οι άνθρωποι, γιατί δεν ξέρουν τι άλλο να κάνουν

και ενώ καταδίκασε και ο Χριστιανισμός, αλλά και οι άνθρωποι της εποχής εκείνης, αυτές τις ιδεοληψίες, γιατί είναι ιδεοληψίες αυτές, δεν είναι καθαρές αντιλήψεις ανθρώπων, τις ξαναεπαναφέρουν τώρα, δεν ξέρουνε τι να κάνουνε. Δεν έχουνε άνδρες και γυναίκες, έχουν κάτι τρίτο.

Όλα αυτά λοιπόν, ο Ιωάννης κατέγραψε το Ευαγγέλιό του, για να αποτυπώσει την ορθή διδασκαλία της Εκκλησίας, αλλά, παρόλα αυτά, παραμένει ο μαθητής που αγαπά ο Χριστός.

Και ο αγώνας μας, αδελφοί μου, θα πρέπει να είναι αυτός: πώς θα δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις να αγαπήσουμε τον Θεό και να μας αγαπήσει ο Θεός. Να ζούμε τη ζωή μας με τον Θεό, να βιώνουμε την παρουσία του Θεού στη ζωή μας, να γίνουμε άνθρωποι του Θεού για να γίνει ο Θεός δικός μας, προσωπικός Θεός, γιατί ο Θεός είναι προσωπικός, είναι ουσιαστικός, είναι οντολογική ύπαρξη, υπάρχει ο Θεός. Δεν είναι ιδεατός, δεν είναι μια σκέψη, μια ιδέα. Εμείς και μέσα στην Εκκλησία, και με τα μυστήρια που τελούμε, και κυρίως με τη Θεία Λειτουργία, όπου προσφέρουμε το σώμα και το αίμα του Χριστού, προσφέρουμε τον αναστημένο σωτήρα Κύριό μας Ιησού Χριστό.

Γι' αυτό θα πρέπει να κοινωνείτε σε κάθε Θεία Λειτουργία. Δεν υπάρχει κάτι που θα πρέπει να σας απομακρύνει από τη Θεία Λειτουργία, όταν βάζετε τον Θεό στη ζωή σας, όταν μπορείτε να ζείτε με τον Θεό μαζί. Ο Θεός δεν έχει «μη», ο Θεός δεν έχει απαγορεύσεις. Εμείς βάζουμε απαγορεύσεις και εμείς στη ζωή μας. Ο Θεός είναι πληρότητα της αγάπης, όχι έκφραση της αγάπης, είναι η πληρότητα της αγάπης. Γιατί μας το γράφει ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής. Ο ορισμός του Θεού, τι είναι ο Θεός; Λέει ο Ιωάννης: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν· καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει». Άρα λοιπόν, ο αγώνας μας θα πρέπει να είναι να γίνουμε άνθρωποι του Θεού. Και όταν βέβαια αυτό αρχίσουμε και το αποφασίσουμε και το επεξεργαζόμαστε στη ζωή μας, μόνοι μας θα τακτοποιούμε τα έσω και τα έξω της ζωής μας.

Ο Θεός θα συμπορεύεται μαζί μας, θα συνυπάρχει μαζί μας, θα ταυτίζεται μαζί μας. Γιατί πολλές φορές ταυτίστηκε με τους ανθρώπους. Δεν έμεινε μακριά από τους ανθρώπους.

Ο Θεός δεν μένει έξω από τους ανθρώπους. Δεν είναι πάνω από τους ανθρώπους. Η βασιλεία του Θεού εντός ημών εστί. Δεν είναι έξω, δεν είναι κάτι απόκοσμο, αλλά ο Θεός κατοικεί μέσα σε κάθε έναν και σε κάθε μία από εμάς.

Εάν λοιπόν αποφασίσουμε και το επιτύχουμε αυτό, να βάλουμε τον Θεό στη ζωή μας, τότε τα πάντα θα είναι Χριστός. Η ζωή μας Χριστοποιείται, η σκέψη μας Χριστοποιείται, οι διαθέσεις μας Χριστοποιούνται και υπάρχει σχέση Θεού και ανθρώπων και όπως ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής και οι Απόστολοι και οι Άγιοι της Πίστης μας, ο Θεός αληθινά συμπορεύεται μαζί μας. Συμπαρίσταται μαζί μας.

Αυτό λοιπόν, ας είναι ο αγώνας μας, ο προσωπικός του καθενός από εμάς και της καθεμίας, ώστε ο Θεός να είναι μέσα μας, να γίνουμε αγαπητοί του Θεού και να

να κληρονομήσουμε δηλαδή
επιτύχουμε στη ζωή μας.

